

Inreg. 19-1-1929

ANUL V. - No. 24.
15 Octomvrie 1929.

279052 „Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

L. A. N. C. : Manifest către Români
I. C. Cătuneanu : Cronica internă
I. V. Emilian : Roman pacifist sau reclamă jidovească
DI Iorga impresionat de bârfirea jidovească
I. I. Angelescu : Jidanii și serviciul militar
Gr. A. Urziceanu : Antisemitism semit
Asoc. Stud. Creștini „Ștefan cel Mare : Moțiune
N. Dimitriu-Fotin : „Isprava unor copii?“

Mișcarea Cooperatistă :

*Incheierea din „Cooperafia de Credit și economie din Ardeal și Bănat“ de I. Modrigan
Școala de Contabilitate și Educație Cooperatistă Luduș, către Prefecturile județene.
Informațiuni*

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

„Liga Apărării Naționale Creștine“

MANIFEST CĂTRE ROMÂNI

FRAȚI CREȘTINI,

Dela marele războiu, au trecut zece ani. In timpul acesta, toate țările care au luat parte la uriașa luptă — chiar și acele învinse, ca Bulgaria și Turcia — s'au refăcut. România singură, nu numai că nu s'a putut reface, dar a dat îndărăt.

La noi, tot avântul biruinții — bucuria nespūsă a Unirii tuturor Românilor — s'a prefăcut în descurajare. **Unitatea nației, a dat naștere vrajbei.** Ieri, frații noștri de sub stăpânirile străine, priveau cu speranță la Români din Regat: voind să fie „Români!“ Astăzi — sub stăpânirea românească — ne privesc cu decepție și ne zic, amarăți, „Regăteni“: cerând să fie „Ardeleni“ sau „Basarabeni“.

E un dezastru unic, în analele istoriei. E o perversitate monstruoasă a lucrurilor, care ne pune **trei întrebări**, cerând răspuns imediat dela noi:

Care este cauza acestei stări de suferință și de dezbinare a nației? Cine are răspunderea ei? Cum o vom înlătura?

Frați creștini,

Șasezecișitri de ani de crudă experiență, dela 1866 la 1929 — dar mai ales acei zece ani din urmă, dela războiu încoace — nu mai lasă nici o îndoială, asupra răspunsului:

Cauza stării de suferință, și de învrăjbiere, a nației românești, este cărmuirea partidelor, sistemul de guvernare, nepotrivit cu dezvoltarea ei socială, cu firea sa însăși, și cu tradiția țării.

Dezvoltarea socială a poporu-

lui românesc, nu este ca aceea a popoarelor, dela care am împrumutat sistemul de guvernare — ca să se guverneze ca însăși. Firea cuminte a Românului înțelege ca cei mai destoinici — recunoscuți, nu făcuți — să conducă pe ceilalți. Tradiția a fost că țara să fie guvernată de un Domn, — cum i se și zicea „Gospodar“ — cu puteri absolute, și răspunzător — ajutat de sfatul boerilor, impuși prin calitățile, situația și meritele lor pentru țară, din tată în fiu: răspunzători față de Domn.

Dar „Constituția“ — pe care noi am luat-o dela celelalte nații, cu altă dezvoltare socială, cu altă fire, și cu alte tradiții — se razimă: pe „alegere“. Nu pe **realitatea noastră**, ci pe o închipuire, pe **ficțiunea străină**, care zice, cum și este aiurea:

Art. 33. Toate puterile Statului emană dela națiune...

La noi — fiindcă „națiunea“, nu este îndeajuns de pregătită, ca să emane dela dânsa toate puterile Statului — am ajuns la **sistemul contrar:**

Toate puterile națiunei, emană dela Stat.

Statul este totul. Națiunea nimic. Statul el însuși — în care „Domnul“ nu are nici o putere — se rezumă în „partide“. Va să zică: partidele sunt totul. Statul nimic. Partidele, la rândul lor, în mod fatal, se reduc la politicianii care le alcătuiesc — fără nimic mai presus — ei rămânând de-a dreptul stăpâni pe puterile Statului. Așadar: politicianii sunt totul, partidele nimic.

Fiind astfel un Stat fără nație — după cerințele Constituției — am ajuns să fim o nație fără Stat.

Căci „Statul partidelor“, nu este Stat — nu este lege, nu este ordine, nu este cinste, nu este administrație publică — ci este nelegiuire, este anarhie, este prădăciune, este exploatație particulară: fără control.

„Sistemul parlamentar“, cum i se zice — după care „națiunea“ alege deputați și senatori, ca să controleze guvernul, și să facă legile, formând „Corpurile legiuitoare“ — la noi, este o parodie, o mare minciună, o înșelăciune. Căci deputații și senatorii, nu îi alege „națiunea“, ci îi numește guvernul. Astfel constituite, „Corpurile legiuitoare“, nu pot să exerciteze nici un control, asupra guvernului, care le-a ales. Cazul din urmă, cu „demisiile în alb“, impuse de guvernul național-țărănist — deputaților și senatorilor **săi** — a dat pe față, în chi-grosolan, această parodie, cu dependența, rușinoasă, a reprezentanților națiunii față de guvern, pe care pretind că „îl controlează“. Dovedind încăodată, că deputații și senatorii, sunt numai niște **paraziți**, cari nu îndeplinesc nici o funcțiune utilă în Stat. Dar este mai rău.

Căci dacă „partidele“, își stăpânesc partizanii înlăturând orice control al guvernului — la rândul lor, partizanii, stăpânesc partidele: făcând ca această guvernare să satisfacă pururea numai interesele lor personale în paguba țării.

Că doar partidele, nu se pot sinucide, nemulțumindu-și partizanii. Pe când țara: poate să rabde.

„Statul partidelor“, astfel este un monstru, o asociație de exploatare ai „puterii“: cari trăesc din călcarea legilor, din abuzuri, din „afaceri“, în paguba nației. Prin urmare: cu desființarea însăși a Statului, a cărui menire este să apere interesele naționale.

La această cauză de perturbare generală, și de sărăcire obștească se mai adaugă risipa de bani, nedespărțită de acest sistem de guvernare vicios. Cheltuielile alegerilor pentru Cameră și Senat — cari în ultimul timp s'au făcut în toți anii — cu diurnele deputaților, și senatorilor și cu întreținerea cancelariilor Camerei și Senatului — au costat sute de milioane pe an, din banii cu greu muncii ai contribuabililor: fără ca să răsplătească cu nimic sacrificiile, acestora. Ci din contră. Așa că dacă am fi guvernați, și mai rău — dar fără Cameră și Senat — am fi mai în folos: cruțându-ne, cel puțin, cheltuielile lor, și urmărirea nenorocite ale „intervențiilor“ abuzive, din cari trăesc sutele de deputați și senatori paraziti.

Aici ajungem, în sfârșit, la ultima consecință și cea mai generală, care amenință existența însăși a nației românești — datorită sistemului nostru de guvernare greșit: **parazitismul Jidanilor.**

Corupând pe politicianii partidelor, stăpâni pe guverne, Jidani au făcut ca puterile Statului național-românesc, să servească interesele lor jidănești: împotriva Românilor.

E o monstruoșitate unică, ne-mai văzută în toată lumea:

Statul național, făcând ca naționalii săi, să fie înlăturați de pe teritoriul lor, de către străini. Români de către Jidani.

Aceasta este trista realitate. Acesta este răspunsul dămurit la întrebările — use: care este **cauza** stării de suferință și de dezbinare a nației românești — a imposibilității sale de a se reface după războiu — și **cine are răspunderea?**

Cauza este regimul de guvernare greșit.

Răspunderea o au partidele politicianilor paraziti, exploatare țara împreună cu Jidani.

Starea la care am ajuns — după aproape șaptezeci de ani de guvernare a partidelor cu puteri absolute — se vede, și nu mai lasă nici o îndoială asupra cauzei și răspunderii ei.

Frați creștini,

Desnaționalizarea orașelor României — faptul cel mai grav, unic și el la popoarele civilizate — se datorește numai sprijinului dat Jidanilor, de politicianii din partide, cari au lăsat pe Români fără nici o apărare față de invazia parazitismului jidănesc: călcând toate legile cari i-ar fi putut ocroti.

Pământurile, pădurile, fabricile, exploatarele, furniturile, de tot felul, au fost acaparate de Jidani, cu ajutorul aceluiași parazit din partide, luând parte la jafurile lor scandaloase, în calitate de „membri în consiliile de administrație“, a tuturor întreprinderilor jidănești.

Banca Națională a României, a servit mai mult interesele Jidanilor, acordând credite de sute de milioane, cu procente scăzute, băncilor, industriașilor, arendașilor și proprietarilor Jidani în concurența cu Români: expropriați de Jidani, cu banii ieftini ai Statului românesc.

Agricultura a fost ruinată, prin descurajarea muncii agricole, datorită prețurilor de jefuire fixate de Jidani cartelați, cu îngăduirea tuturor guvernelor care în fiecare an, discută „finanțarea recoltei“. Pe când Ministrul agriculturii, în loc să intervină cu **fapte** — ca să pună capăt jafului, scrie — „serisori către agricultori“: învățându-i cum să întoarcă miriștile, din timp, ca să dea mai multe produse. Pentru a le vinde apoi la Jidani, fără preț.

Armata invadată de Jidani, — soldați, și acum, în mare număr, ofițeri de rezervă, lipsiți de orice calitate ostășești — este amenințată să piardă valoarea sa combativă, rămânând expusă tuturor trădărilor cari vor compromite apărarea țării, așa precum le cunoaștem din războiul trecut.

Biserica, stă inactivă, neîndeplinindu-și misiunea ei socială firescă — în spiritul lui Hristos — de a apăra pe creștini. Conducătorii săi, „teologi“, iberari ai Bisericii, și preoți — vârâți în partidele jidănești — învoacă „iubirea aproapelui“, și „planul

divin“: ca să apere pe Jidani, și să-și justifice atitudinea lor vinovată, față de neam și de lege.

Taxele școlare exagerate, îndepărtează pe Români, în deosebi pe săteni, dela învățatură, în folosul Jidanilor, cari sinucuri le mai pot plăti, și astfel, prin carte, rămân stăpâni pe cultura și pe conducerea politică a țării.

Universitățile cu profesorii jidăniți, lucrează la întunecarea conștiinței naționale românești a studenților, crescând o generație de tineri fără nici un ideal, și gata să se pună și ei — ca trântori ai partidelor — în slujba Jidănimii parazitare.

Funcțiile publice, trec progresiv în mâinile Jidanilor, înlăturând tot mai mult pe Români — cu scopul vădit de a jidăni administrația țării, în deosebi justiția — după modelul Bucovinei, de sub stăpânirea Austriei.

Finanțele Statului, datorită risipei guvernelor de partid, au ajuns să nu se mai poată echilibra, decât cu amanetarea țării la Jidani: primind controlul străin la Banca Națională a României, în Administrația Monopolurilor Statului, la Căile Ferate Române, și ori unde s'ar mai cere, de-acum înainte de împrumuturile cămătărești progresive.

Dările împovărătoare, peste puterile contribuabililor, nu ajung ca să plătească datoriile, să acopere cheltuielile Statului și să umple golurile, lăsate în casele publice, din cauza fraudelor de sute de milioane, cari nu mai conțenesc.

Alcoolismul, datorit vânzării libere a spiritului industrial otrăvitor — fabricat și vândut în cea mai mare parte de Jidani, dar consumat numai de Români — istoveste puterile muncitoare ale țării, împiedică orice bună stare, prin economie, sporește în mod îngrozitor mortalitatea copiilor, și seacă însuși izvorul vitalității naționale.

Administrațiile comunale, trecând tot mai mult în mâinile Jidanilor, susținuți de politiciani, în partidele cărora se înscriu, ca „Români“, ating principiul de stăpânire suverană a nației românești pe teritoriul ei, România. Iar Jidani având administrațiile comunale în mâinile lor, se vor folosi de dănsiele în paguba Românilor, lăsându-i fără nici o protecție.

România a ajuns astfel un adevărat teritoriu colonial jidănesc, cu regiuni întregi — Maramureşul, Bucovina, Basarabia — stăpânite de Jidani, în număr covârşitor, şi pe cari ei le consideră depe acum ca pământuri ale lor: pentru că guvernele partidelor nu le opun nici o rezistenţă şi nici o hotărâre de a susţine şi a da întâietate Românilor, organizându-i, ca să se apeare.

Corupţia generală — pornind de sus, dela politicianii paraziţi, din partide, corupţi de Jidani, şi prin corupţia directă a acestora — s'a întins asupra ţării întregi, ca o epidemie morală istovitoare, compromiţând bunul renume al naţiei, şi făcând ca ea să nu se poată reface.

Anarhia, la care asistăm — cu cetele organizate de „bătăuşi” profesionişti, luptând contra cetelor de „voinici”, pentru pradă — este ultima cauză fatală inerentă regimului, care duce la distrămarea Statului.

În puţine cuvinte:

Aceasta este opera partidelor, văzută de toţi: datorită sistemului de guvernare greşit.

Sistemul acesta, a avut ca rezultat sărăcia şi umilinta, şi a dat naştere, în toate straturile naţiei româneşti, unei **porniri de revoltă** împotriva partidelor: gata oricând să izbucnească în cine ştie ce mişcări violente.

Cum vom înlătura aşadar această stare de suferinţă a naţiei: care nu mai poate să dureze, pentru că îi primejduieşte fiinţa? Aceasta este ultima întrebare, la care trebuie să răspundem.

Fraţi creştini,

„Liga Apărării Naţionale Creştine”, formată la 4 Martie 1922 — tocmai în momentul când, partidele votau Constituţia, cu drepturile Jidanilor — şi-a dat seamă, dela început, de cauza răului, şi s'a constituit anume ca organizaţie politică, economică şi culturală: **cu misiunea de a trezi conştiinţa naţională, ca putere activă de apărare a naţiei româneşti, prin ea însăşi, împotriva partidelor şi a parazitismului organizat al Jidanilor.**

De aceea a zis, din primul moment, chemând pe toţi Românilor la luptă:

Liga nu este partid. Nu voeşte să fie partid. Nu va fi niciodată partid.

Dar aceasta nu însemnează — cum au spus-o politicianii din partide, şi Jidani — că L. A. N. C.: pentru că nu este „partid”, nu ar putea governa. Ci tocmai din contra.

Caracterul L. A. N. C., ca Ligă, şi nu ca partid, este legitimaţia sa pentru a cere guvernul: în momentul când guvernarea partidelor — ca partide — ne-a dus la ruină.

Cea dintâiu chestiune generală, în adevăr, de un interes deosebit, ce se pune acum, faţă de criza de guvernare, este aceea a **guvernării L. A. N. C.**, pe care unji nu o cred posibilă, din cauza tocmai o programului său, împotriva Jidanilor, cu neputinţă de realizat, în împrejurările actuale, — zic ei — iar alţii, pentru că L. A. N. C. nu ar putea să guverneze, neavând „oameni”.

Faţă de falimentul partidelor, astăzi văzut, care au dus ţara la marginea prăpastiei, şi de afirmarea tot mai pronunţată a unor mişcări populare, şi a unor organizaţii politice pentru „dictatură”, cari dovedesc hotărârea marelui mulţimi de a scăpa de partide — dar fără ca să arate în ce fel înţeleg să schimbe starea de azi — L. A. N. C. are datoria să spună pentru orice eventualitate:

Cum şi cu cine va governa.

Lămurit şi fără încunjoare:

L. A. N. C. va aplica principiul organizaţiei sale, la guvernarea ţării: guvernând cu autoritatea absolută a Preşedintelui, ajutat de Consiliul tehnic — fără Cameră şi Senat — prin decrete legi.

Înlocuirea actualei maşinării hodorogite a guvernării cu deputaţi şi senatori, aleşi de partide, şi cari au costat, până acum, miliarde, trebuie să înceteze. Guvernarea directă, prin oameni, nu fictiv, ci efectiv răspunzător — fără acoperirea aşa ziselor „Corpuri legiuitoare”, făcute anume ca să înlătore orice răspundere — va pune capăt acestei guvernări abuzive, absurde care ne-a sărăcit şi a corupt toată ţara.

Dar **cu cine** să guverneze L. A. N. C.? Am spus: L. A. N. C., nu îşi va alege ministrii, numai dintre membrii săi, competenţi şi încercaţi, oferind toate garanţiile tehnice şi morale, ci si — că de aceea este „Ligă”, şi nu partid — din rândurile acelor în

afară de cadrele organizaţiei sale, cari formează ceea ce numim noi şi vom stăruii, tot mai mult să se înfăptuiască „**Inaltul Consiliu de Apărare Naţională**”, din care cunoaştem, depe acum, oameni vrednici destui, gata să ne dea oricând concursul lor luminat.

Să se încerce, şi se va vedea.

Dar cine: să încerce? Apoi de bună voie — de dragul Jidanilor — desigur că nu va încerca nimeni, cu L. A. N. C.

Poporul să-şi impună voinţa.

De aceasta e vorba. De aceea trebuie să muncim, şi să ne organizăm tot mai temeinic.

Acuma, a fost numai ca să se ştie.

Hotărârea L. A. N. C. este: să guverneze.

L. A. N. C., are un **sistem de guvernare**, coresponszător tradiţiei, împrejurărilor grele, de azi, şi stării de dezvoltare a poporului nostru.

L. A. N. C., are **oameni** destui — cu cari să poată governa — nu trântori paraziţi, ca cei din partide, în slujba Jidanilor.

L. A. N. C., mai presus are o **doctrină, un program, şi o disciplină** în sine — cari îi garantează şi îndrumează guvernarea — nu haos anarhic, ca acel din partide, din cauza căruia ele ne-au dus la ruină.

Cât despre ceea ce ar zice: „străinătatea”, sau ar face „Liga Naţiunilor” — dacă L. A. N. C. ar veni să-şi aplice doctrina şi programul — voi observa că în momentul acesta chiar, Arabii apărându-şi pământul, îi ucid pe Jidani în masă, şi le distrug coloniile: fără ca „străinătatea”, în afară de Jidani ei singuri, să zică ceva, şi fără ca „Liga Naţiunilor”, să poată interveni. În acelaş timp, mişcări puternice, „antisemite”, se produc pretutindeni. Dăunăzi a fost, la Nürnberg, marele congres al **naţionaliştilor** germani, cu „Svastica”, şi cu aceleaşi tendinţe, ca şi L. A. N. C. În Rusia vecină, Jidani sunt supuşi înfometării oficiale, ca nemuncitori, şi expuşi pogromurilor zilnice, prevestitoare a marelui pogrom general, care nu este departe. În Grecia, poporul îi alungă cu bătaie din alegeri. În Austria, în Germania în Ungaria, în Danemarca, în Suedia, în Franţa, în Anglia, în America chiar, lupta contra Jidanilor, se afirmă tat mai hotărât. Situaţia de astăzi, nu mai

este ca cea dela 1879, când România era izolată. In asemenea condiții:

Guvernarea L. A. N. C., nu numai că este posibilă, dar se impune, ca o necesitate de acord cu celelalte popoare.

Să avem încredere în noi:

L. A. N. C. va governa.

Frați creștini,

A governa, este a prevedea și a preveni.

Ori ce guvernare are ca scop să prevadă, și să înlătore cauzele de suferință a unei nații, pentru a o păstra, și a-i da putința să se dezvolte ca putere creatoare a culturii umane, în forme originale: pe cari numai ea poate să le creeze, prin însușirile sângelui ei.

„Partidele“, nu au prevăzut și nu au prevenit: nu numai neînlăturând cauzele cari compromit existența nației românești, dar fiind ele înșile cauza lor.

L. A. N. C. prevede și previne.

Creindu-se ca organizație de luptă, cu o doctrină luminoasă și un program lămurit, L. A. N. C. singura este capabilă să înlătore cauzele de suferință a neamului nostru, și să-i asigure — cu orice preț — existența.

Desnaționalizarea orașelor

României: L. A. N. C. o va înlătura, prin ocrotirea elementelor românești cu exproprierea Jidanilor, paraziți — pentru cauză de utilitate națională a creării clasei de mijloc — întocmai cum s'a făcut la sate, cu proprietarii români, pentru cauză de utilitate națională, a întăririi clasei țărănești.

Pământurile, pădurile, fabricile, exploatarea, furniturile — acaparate de Jidani, prin corupția politicianilor din partide, — L. A. N. C. le va readuce, prin expropriere, în patrimoniul național: dând pământurile și pădurile sătenilor, cari le exploatează; impunând fabricelor, personal de conducere și capital românesc; rezervând exploatarea și furniturile pentru Români.

Banca Națională a României:

L. A. N. C. o va face să servească interesele naționale, măbind creditul băncilor românești, și impunându-le să sprijine pe Români, în comerț și industrie, cu procentele scăzute, pe care ea le acordă.

Agricultura: L. A. N. C. o va regenera, prin ridicarea prețurilor; prin sporirea producției;

prin finanțarea recoltei; prin organizarea vânzării cerealelor; prin înlăturarea intermediarilor Jidani paraziți.

Armata: L. A. N. C. o va curăți de Jidani — în schimbul unor taxe, pe cari le vor plăti, și impunându-le, după trebuință, servicii în afară de front — și va spori, prin orice sacrificii, puterea ei combativă, care este raziulul de existență a nației.

Biserica: L. A. N. C. o va înlături, făcând-o să-și îndeplinească rolul ei social, în spiritul adevărat al Evangheliei lui Hristos — așa: precum a zis el Jidanilor că sunt din „tatăl lor diavolul“ — ajutând pe Români, în luptă cu Jidanii satanici, dar nu luându-le apărarea, și amestecându-se cu dânșii cum fac „teologii“, Ierarhii și preoții astăzi, ca membri ai partidelor jidănite.

Taxele școlare: L. A. N. C. le va reduce, rezervând școalele românești pentru Români, și dând subvenții proporționale Jidanilor — în conformitate cu litera tratatelor — ca să-și facă ei singuri școalele lor.

Universitățile: L. A. N. C. le va naționaliza, prin „**numerus clausus**“, reducând pe Jidani la proporția lor generală, și impunând totodată profesorilor universitari obligația unei educații strict naționale a studenților români, sub pedeapsa înlăturării imediate dela catedre, a profesorilor dovediti jidăniți.

Funcțiile publice: L. A. N. C. le va rezerva Românilor, cu excluderea, absolută a Jidanilor — așa precum ei ne exclud din comerț și industrie — și pentru că Jidanii nu pot să exercite, în nici o privință, suveranitatea nației românești.

Finanțele Statului: L. A. N. C. le va echilibra, prin economii reale, severe; prin suspendarea Camerei și Senatului; prin activarea exportului; prin stârpirea fraudelor, edictând o legislație specială pentru fraudatori; prin sporirea veniturilor din industrie, și exploatarea în regie: înlăturând îmoromurile cămătărești și controlul străin.

Dările împovărătoare: L. A. N. C. le va ușura progresiv, făcându-le să cadă asupra tuturor deopotrivă, și scăzându-le treptat dela cei mai săraci, cu mărirea impozitelor de lux.

Alcoolismul: L. A. N. C. îl va reprima, cu severitate, prohi-

bind fabricarea și vânzarea alcoolului industrial; reducând numărul cârciumelor: scoțând pe cârciumarii Jidani dela sate, interzicând beția publică a banchetelor cari fac din băutura degradatoare o cinste; pedepsind pe bețivi.

Administrațiile comunale și județene: L. A. N. C. le va rezerva numai Românilor, ca un drept, exclusiv de suveranitate a nației lor, cu excluderea Jidanilor, cari nu vor să fie deținătorii puterii executive a Statului românesc.

Corupția generală: L. A. N. C. o va lecui, prin însuși sistemul său de guvernare: prin suprimarea politicianilor paraziți; prin disciplinarea administrației, cu sancțiuni imediate, severe; prin controlul averilor funcționarilor publici, și ale reprezentanților Statului; prin confiscarea bunurilor, a căror proveniență cinstită, nu s'ar putea dovedi, cu pedepsirea exemplară a fraudatorilor.

Anarhia partidelor: L. A. N. C., o va face imposibilă, întrucât țara nu va mai fi redusă la guvernarea politicianilor paraziți, al căror singur obiectiv este prada, prin cucerirea „puterii“.

Programul de guvernare, al L. A. N. C., se prezintă aici, rezumat în măsurile lui esențiale: făcute ca să înlătore cauzele de suferință a nației, datorite **înlăturării partidelor.**

Intrebăm:

Este vre-o măsură, din toate acestea, propuse de L. A. N. C., — care să nu fie necesară, rațională, posibilă? Sau: este cineva să conteste cauzele de suferință a nației românești, și eficacitatea acestor măsuri, pentru a le înlătura? Sau: se mai găsește vreun Român, cu scaun la cap, care să poată crede, că „partidele“, a căror guvernare ne-a dus la starea de azi: ar putea să o schimbe, dacă și-ar prelungi guvernarea?

Ceeace nu a fost — pentru că nu putea să fie — nimeni nu poate susținea că va fi. **Guvernarea partidelor, este vicioasă în principiul ei.** Ea nu poate să dea alte roade, decât acelea pe cari le-a dat: ducându-ne la peire.

Să nu ne jucăm, așa dar, cu existența acestui popor chinuit, care și-a pierdut răbdarea. Să nu ne lăsăm înșelați de iluzii: dovedit imposibile. Și — mai a-

les — să nu căutăm a înșela pe ceilalți: prefăcându-ne că am avea încă iluzii, pentru partide, ca să ne sustragem răspunderi, și să continuăm a profita personal.

Ceasul judecății a sunat pentru toți.

Un nou sistem de guvernare se impune.

Toate faptele unei experiențe politice îndelungate — peste cari nu putem trece — vin să rostească verdictul istoriei fără apel:

Guvernarea partidelor este sfârșită.

Sfârșită în sine. Sfârșită prin rezultatele ei. Sfârșită pentru orice conștiință luminată. Ceea ce însemnează că, în fapt, această guvernare abuzivă, absurdă, se va mai putea totuși prelunge o bucată de vreme: până ce se va lumina toată lumea. Dar când?

Aici este primejdia. Un alt sfârșit — mai repede — ne amenință:

Guvernarea partidelor, se va putea prelunge — cu aceleași abuzuri — până ce o va da peste cap: violența mulțimii.

Sunt semne îngrijorătoare, cari lasă să se întrevadă și posibilitatea acestui sfârșit.

Frați creștini,

L. A. N. C. nu se impune — în concurență cu partidele — ca să dobândească „puterea”. Ea este impusă de rațiunea lucrurilor, mai presus de voințele oamenilor.

Din rândurile marelui mulțimi, a Românilor nedreptățiți, după ce au fost înșelați de toate partidele, a căror perindare, la scurte intervale, în ultimul timp, a dat pe față toată incapacitatea și necinstea guvernării lor — se aud glasuri prevestitoare:

„Să vină Cuziștii!”

„Iar după ce îi vom încerca și pe aceștia — fără ca să ne facă dreptate — vom ști ce avem de făcut!”

Abuzurile partidelor, au provocat desnădejdea mulțimii. La capătul desnădejdii: apare violența.

Rațiunea lucrurilor, cere să o prevenim. Nu prin altă violență, a Statului. Ci înlăturând cauzele de nemulțumire, cari o produc.

Misiunea istorică a L. A. N. C., este să formeze conștiința națio-

nală a Românilor, ca pe cale pacifică să înlătore sistemul de guvernare vicios și abuziv, al partidelor: prevenind violența mulțimii, prin măsuri legale imediate.

Aceste măsuri legale — capabile să dea satisfacție intereselelor superioare ale nației românești, ajunsă la marginea răbdării — sunt cuprinse în programul, și în sistemul de guvernare al L. A. N. C. Altele nu sunt.

Nația românească, voește să existe, ca nație liberă, pe deplin stăpână pe teritoriul ei, România — fără nici o împărțială cu nimeni — și să-și dezvolte cultura națională, fără amestec străin.

Partidele ne-au făcut să împărțim România cu Jidani, paraziți: cari falsifică cultura națională românească. Ei ca stăpâni pe munca productivă, și pe destinele nației românești muncitoare. Români, ca robi.

Aceasta hotărît: **nu se poate!**

O catastrofă, asemănătoare cu acele cari s'au produs în tot decursul istoriei, din cauza parazitismului Jidanilor — cari se produc și sub ochii noștri, cu volențe sângeroase, aiurea — va interveni, în mod fatal, și la noi. Istoria se repetă. Aceleași cauze, produc aceleași efecte.

L. A. N. C. cheamă pe toți Români în jurul steagurilor cu „Svastica” — la luptă, pentru „Hristos, Regele, Națiunea” — pentru apărarea prin lege: a culturii naționale românești și a pământului ei strămoșesc. În ultimul ceas.

Ascultați glasul vremii:

Prin unire la izbândă!

Să trăiască „România Românilor!”

Președintele Suprem al
L. A. N. C.

A. C. CUZA.

Iași, de Înălțarea Sf. Cruci,
1929.

Cronica internă

Șeful partidului liberal, Dl. Vintilă Brătianu, arătând nepriceperea, goana după căpătuială și lipsa de simț românesc a guvernului Maniu-Mihalache, a spus că acest guvern „nu mai poate dăinui într-o Românie mare și nouă”.

Mare știm cu toții că este scumpa noastră Românie; așa cum a înfăptuit-o în veci neuitatul Rege Ferdinand, ajutat de bunii săi sfetnici și, mai presus de toți, de vitejia armatei române.

Dar că este nouă, scumpa noastră Românie, nu simte nimeni dintre noi: pentru că relele din trecut, în loc să le îndrepte partidele, ce ne-au guvernat, mai tare le-au înmulțit, aducând lumea dela sate în grea suferință, prin nedreptate, îngăduită de cei puternici și prin căpătuierea partizanilor întovărășiți cu Jidanii.

Unde sunt obiceiurile cele nouă ce ați introdus în țara întregită, domnilor liberali? În zece ani de viață a României mari, ați guvernat-o voi singuri 6 ani.

Având atâta vreme puterea, de ce nu v'ați moralizat partidul, spre a da pildă bună și celorlalte partide, îndrumând ast-

fel societatea românească spre cinste, dezinteresare și iubire de neam?

Este cinstit care, ca deputați liberali cum au fost Irimescu-Cândești și Tolea, din județul Dâmbovița, să fie amestecați în furturi de terenuri petrolifere ale statului, și aceștia în loc să înfunde pușcări, să scape cu obrazul curat?

Unde este dezinteresarea Dv. domnilor liberali, când și astăzi duhul cel rău al lui Constantin-Porcu, deși mort, vă stăpânește partizanii, cari umbă numai după învățeli și căpătuială, întovărășindu-se cu Jidanii, dușmani neîmpăcați ai neamului, spre a se îmbogăți împreună din sudcarea bietului țaran român? Atâta așteptați, liberali fățarnici, cari astăzi în opoziție fiind, faceți pe pocăiții: așteptați să ajungeți la putere și iarăși să vă aruncați în tot felul de afaceri grase pentru voi și păgubitoare pentru obștea românească.

Unde vă este iubirea de neam, când fiind la guvern și putând face binele, după lege și dreptate, ați lăsat în ghiarele Jidanilor prieteni ai voștri, și pe Moți și pe Maramureșeni să se stingă storși de vlagă și de sânge, cei

mai curați și mai vrednici Români din toată nația noastră? Acesta v'a fost iubirea de neam, minciinoșilor?

Ați putut să prefaceți sufletul țării, să îndreptați administrația să înlăturați corupția (mituirea), să aduceți spor și belșug în țară, prin măsuri chibzuite; de ce nu ați făcut în cei 6 ani de guvernare? De ce nu ați făcut?

Nu ați făcut, pentru că nu aveți gândul curat, care să se îndrepte numai și numai spre binele țării; aveți un cuget strâmt, lacom și răsbunător, care nu umblă decât după căpătuirea voastră, a fiecăruia din voi.

Se prefacă sufletul unei țări, atunci când cei ce o guvernează, dau ei, împreună cu tot partidul lor, pilda cinstei fără de prihană, respingând toate ispitele de a se îmbogăți, ei cu ai lor, din avutul țării; și dovedind că își iubesc neamul, nu cu vorbe goa-

le, ci cu fapte rodnice pentru obștea românească.

Așa ceva nu au făcut liberalii, cât au stat la putere; cum nu au făcut nici averescanii; cum nu pot face nici național-țărăniștii. Să nu vorbească acești domni de o Românie nouă, ei cari înmulțesc păcatele și nelegiuirile trecutului!

O Românie nouă, cu suflet nou, adică neînșinat, puternic și iubitor de glie, nu pot înfăptui actualele partide politice întovărășite cu neamul lui Iuda care le-a murdărit și înștrăinat sufletul și la rândul lor sporind cu ticăloșie puterea crescândă a Jidanilor; ci asemenea îndreptare poate veni numai din partea L. A. N. C., care neavând amestec cu Jidanii, poate aduce simț naționalist cuget curat și munca cinstotă în folosul țării.

I. C. CĂTUNEANU.

Roman pacifist su reclamă jidovească

„Pe frontul de Vest nimic nou“, acesta este titlul romanului, al cărui autor este un oarecare Erich-Maria Remarque, literat din voința presei jidovești, a junilor cari se sclifiseau astăvară la „Strand“, purtând tichii de marinari americani și a găscuțelilor, figurante, pela mascaradele „Realității Ilustrate“.

Critică literară nu fac, căci m'ași rândui alături de Adercii, Argezii și ceilalți cari învârtind din zi și până în noapte la flașneta modernizmului, fac pe diverși papagali să scoată aceleași și aceleași bilete.

Pe Erich Maria Remarque îl cheamă KRAMER, căci Remarque nu este altceva decât numele inversat al lui Kramer. Purtătorul acestui nume ilustru, tipul rabinului dela Darabani, n'a fost nici-o zi pe front în tranșee, pentru că este Jidan și-apoi chiar dacă ar fi înfruntat frica specifică rassei, n'ar fi putut lua parte la războiu, fiind acum după 11 ani dela încheierea păcii, numai de 28 ani.

După cum jupânii dela „Realitatea ilustrată“, tăind fotografiile și informațiunile de prin toate revistele străine, au pretenția că revista lor este originală, tot așa și amicul Remarque împrumutând din toate romanele, ce s'au scris, având ca temă războiul și adăogând puțină imaginație de regisor de cinemato-

graf, a dat tiparului celebrul „Pe frontul de Vest nimic nou“.

Dar cum din tot ce fac Jidanii transpiră o anumită tendință, care este totdeauna în nota planului lor de distrugere al umanității, nici jupânul Kramer-Remarque n'a uitat să-și pună proza la priza pacifismului ipocrit, a comunismului și a altor asemenea curente moderne, cărora le-ar sta mult mai bine dacă s'ar numi pur și simplu JIDOVISM.

Și pentru că Jidovismul din romanul lui Remarque, este atât de pronunțat, voi cere iertare cititorilor dacă le voi arăta, spre o evidentă documentare, toată filiera traducătorilor și editorilor acestui roman, absolut toți scribi cu pistrii.

Agenția Ulstein (jidovească), tipărește „Im Westen nichts neues“; Hella Alzir (jidancă) traduce romanul în limba franceză; librăria Stork (jidovească), aceea care-și ține zilele din scrierile jupânului Stribling, Schnitzler, Virginia Wolf și a nașului întru literatură a Grecului dela Brăila cu apucături eulenburgiene, Romain Roland, publică „A l'Ouest rien de Nouveau“ și astfel urmând acelaș drum, cartea lui Remarque ajunge și în Sărin-dar, unde un scriitor „eiusdem farinae“ Cerbu (recte Hirsch) o traduce în cea mai făgureiană românească.

Și astfel acest roman, care a fost anunțat prin afișe colorate asemănătoare celor ale săpunului „Eli-da“, care a fost laudat înainte de a i se cunoaște conținutul și care a găsit și printre Români destui snobi care să-i facă critică favorabilă, are în ansamblul operii de judaizare a omenirii prin imbecilizarea masselor, un rol bine determinat: acela de a prezenta opiniei publice, mai cu seamă în țările foștilor aliați, o altă Germanie, alta decât cea cunoscută, o Germanie „pacifistă democrată“, ușurând astfel opera francmasonilor cari cer dezarmarea Statelor, numai a Statelor burgheze bineînțelese, pentru ca prin comunism să se ajungă la înscăunarea Domniei lui Israel.

Țările cumiști și-au dat seama de pericolul ce prezintă acest roman și astfel Italia, Austria și Statele-Unite au interzis pătrunderea pe teritoriul lor a acestei „opere“.

În țara în care Panași Istrași anchetează și în care acei cari defăimează Coroana și credința sunt profesori universitari, ca Parhon dela Iași, nu ne putem aștepta la atare măsură, dar dacă mai sunt Români de inimă, cari nu pot sta cu brațele încrucișate privind această acțiune de subminare a Nației, apoi lor le revine în primul rând datoria de a demasca pe toți acești falși apostoli ai pacifismului, scoțându-i de urechi din adăpostul numelor lor de împrumut și zvârlindu-i acolo unde vor putea să-și plângă în idii iluziile pierdute.

ION V. EMILIAN
— București —

GAZETELE POPORALE DE DINCOACE DE CARPAȚI ȘI LUPTULE DIN PALESTINA. Gazetele noastre populare cu zeci de mii de cititori plugari, „Libertatea“ dela Orăștie și „Lumea și Țara“ din Cluj laudă curajul Arabilor de a pune stavilă cotropirei și parazitismului jidovesc, care se întindeau ca pecingenea și ca râia, pe trupul Palestinei locuită de Arabi sub scutul Englezilor.

Atunci când reprezentanții noștri din streinătate dl N. Titulescu, și dl Vasile Stoica alătura de marile noastre ziare din București tânguesc după perciunii scuturați în Palestina adevăratele gazete scrise și citite de popor „Libertatea“ și „Lumea și Țara“ înfierează parazitismul jidovesc laudând bărbăția Arabilor.

† Moartea Inaltului Regent Gheorghe Buzdugan

Luni 7 Octomvrie 1929, dimineața
la orele 7, după suferința unei scurte
și grele boale s'a stâns din viață
INALTUL REGENT GHEORGHE BUZ-
DUGAN.

Vestea morții neașteptate s'a răs-
pândit cu mare iuțeață în întreaga
țară, aducând multă întristare.

În locul D-sale a fost ales ca al treilea membru în Inalta Regentă
dl. *Constantin Sărățeanu*, consilier al Inaltei Curți de Casație.

DI IORGA impresionat de bârfirea jidovească

Citim în „*Neamul Românesc*“ din
4 Oct. 1929 următorul articol:

„Uniunea Evreilor“ are cuvântul

„De când cu târguiețile la guver-
„ne, n'am prea auzit de „Uniunea
„Evreilor pământeni“, care odini-
„oară mergea până a face censura
„cărților noastre de școală. „Bate-
„voiu păstorul“, zice Scriptura, „și
„se vor risipi oile“. „Căștiga-voiu
„păstorul“ zice experiența vremi-
„lor“, și oile se vor risipi“.

„Dar un prilej de a dovedi că tră-
„iește, se prezintă.

„New-York Times, reproduc de
„unul din ziarele românești din A-
„merica, povestește cum drăguța
„Vieneză, poate Evreică, pe care su-
„fragiul estefilor americani au sa-

„crat-o „cea mai frumoasă fată din
„lume“ a fost primită la București
de miile de antisemiți cari urlau
contra tinereței și grației ei fiindcă
ar fi fost Evreică. Aceste bestii ro-
mânești voiau, nici mai mult, nici
„mai puțin, să sfășie pe d-ra Gold-
„arbeiter. Ea s'a refugiat la „cate-
„drală“. Și aici a urmărit-o pati-
„ma sălbatecă a dușmanilor ei de
„rassă. Abia jandarmeria, armata
„— poate cu tunuri și aeroplane, a
„putut-o salva.

„Este o infamă canalic, bună de
„spânzurat, care a iscodit această
„ticăloșie fără nume. Din nenoroci-
„re, nu poate fi decât un Evreu.

„Uniunea Evreilor pământeni“
„are datoria de a-l găsi.

N. IORGA“.

un Jidan, în favoarea inamicului.

Cu toate acestea perzistăm încă
în aceeaș greșală, încrezându-ne și
după trista experiență a trecutu-
lui, în asigurările de loialitate ale
minoritarilor.

Și pentrucă un frate de luptă
îmi sugeră această idee, citând, în-
tr'un număr trecut al revistei noas-
tre, un pasaj caracteristic din
„Jurnalul de operații al unei com-
panii de pontonieri“ scris de d. ma-
ior Vasiliu în „*Revista Geniului*“,
găsesc că e o datorie sfântă aceea
de a arăta cititorilor noștri, cum
înțeleg Jidanii să-și îndeplinească
serviciul militar.

Rândurile ce urmează sunt rodul
unor observațiuni și constatări zil-
nice, nu numai personale, ci și ale
unui număr apreciazabil de camarazi
cari, ca și mine, au înțeles să-și fa-
că pe deplin datoria către țară în
Șc. pregătitoare de ofițeri de rezervă
de geniu.

Anul acesta, numărul Jidanilor
cari și-au făcut stagiul la S. M. G.
a fost destul de mare: cam un sfert
din efectivul companiei T. T. R. Nu-
mărul lor n'ași putea să-l dau, dar
îmi amintesc că, la depunerea ju-
rământului, ne-am înspăimântat
când i-am văzut adunați în careu
pentru a se duce la sinagogă. Abia
cu această ocazie i-am putut iden-
tifica pe toți, minus cei botezați (e-
rau câțiva și de aceștia).

Prin felul lor de a se comporta și,
mai ales, prin agresivitatea lor, în-
curajată de faptul că purtau aceeaș
haină ca a noastră, au ridicat, cum
era și firesc, o barieră sufletească
între ei și camarazii lor, Români.
Fără nici un fel de propagandă,
care, evident, ar fi fost dăunătoare
instituției, chiar și cei mai „uma-
nitaristi“ au trebuit să vadă că
demnii fii ai dolmeceerilor și de-
zertorilor de eri, nu înțelegeau, că
a-ți face datoria de ostaș, e o cinste
și că nu e prea mult dacă trebie
să muncești, cu dragoste, 365 zile,
în slujba apărării pământului atât
de ospitalier al României.

Pentru Jidan camaraderia nu e-
xistă decât în sens negativ, dacă se
poate spune. El se purta bine cu
tine, te îndatora chiar, numai în
vederea unui apropiat examen, cu
speranța că-l vei înlesni să copieze;
sau lua apărarea unui camarad ca-
re se abătea dela prescripțiunile re-
glementelor militare. Ei n'au în-
țeles niciodată camaraderia adevă-
rată, legăturile și afinitățile sufle-
tești, care te apropiuau de cei ce du-
ceau aceeaș viață, ca a ta și purtau
aceeaș haină ca a ta.

Jidanii și serviciul militar

Marele războiu, care ne-a adus
România-Mare, a avut și binecu-
vântatul rol de a ne da posibilita-
tea să cunoaștem mai bine sufletul
și intențiile Jidanilor, cărora, din-
tr'o condamnabilă naivitate, le a-
cordasem prea multă încredere,
considerându-i „cetățeni loiali“,
deci vrednici de a se bucura și ei,
de toate drepturile noastre, ale băș-
tinașilor.

Căci, chiar dacă ignorăm în totul
scrierea dlui prof. *A. C. Cuza* —
„*Jidanii în războiu*“ — în care ne
arată, bazat pe documente oficiale,

trecherile la inamic și spionajul jido-
vesc, în războiul cel mare, sau
„Porcii“ lui Arhibald, în care se o-
glindesc umilintele îndurate de cei
rămași în teritoriul vremelnice ocu-
pat, în ghiarele armatelor dușma-
ne și ale dolmeceerilor Jidani, numai
propriile noastre amintiri ar fi de
ajuns pentru a ne înlesni această
cunoaștere. Fiecare din cei rămași
aici cunoaște sau a avut de suferit
depe urma cel puțin a unui Jidan.
Fiecare din părinții sau frații noș-
tri, cunoaște cel puțin un caz de de-
zertare sau spionaj, săvârșit de vre-

Jidanii erau aceia cari, în nenumărate, rânduri, lipsiau nemotivat dela program, invocând tot felul de pretexte. Tot Jidanii au dat numărul cel mai mare de voluntari, venind la școală unii chiar cu 3 luni mai târziu, reducându-și astfel serviciul militar la 9—10 luni, dela 12 Desigur, au fost și câțiva Români în această situație, dar, dacă facem procentul, numărul lor e neglijabil.

În sfârșit, tot Jidanii au dat totdeauna cele mai condamnabile probe de indisciplină. Așa îmi amintesc cum jupânul W. A., voluntar, își puse, fără să aibă dreptul, gradul de sergent. Reacțiunea a pornit imediat din rândurile noastre, cei „în termen“, deoarece noi venisem cu 2 luni înaintea lui la școală și muncisem din greu pentru gradul pe care Jidanul îl purta acum pe nedrept. Dacă nu l-am raportat, a fost numai pentru că eram Români și Românul merge uneori cu toleranța până la tembelism!

Când era vorba de a se lua o inițiativă riscată sau de a se cere ceva ce știam bine că nu se va permite sau chiar va atrage pedepse, Jidanii puneau fitilul, îndemnându-ne pe noi să stăruim în acea direcție. Ei nicodată nu aveau curajul răspunderii; voiau, cu alte cuvinte, „să ia turta din foc cu mâna noastră“.

Sau, la lecțiunile de educație, pe care le făceam cu soldații, Jidanii, dacă povesteau vre-un fapt vitejesc din trecut, întrebuntau termeni cari totdeauna îi arătau așa cum sunt, adică străini de aspirațiunile neamului românesc.

După terminarea școlii am fost trimiși la stagiul, la regimente. *) Aici toate observațiunile noastre au fost întărite.

De pildă, la regimentul meu erau, între alții, doi Jidani cari îndeplineau funcția de furier. Mergeau numai la tragere, din când în când. În colo, milităria se reducea, pentru ei, la simple lucrări de birou.

Într-o zi, când ne înapoiam dela poligonul de tragere, observ că unul dintre cei doi Jidani nu mai e în front. Întreb de el și mi se răspunde că a plecat... Arma o lăsase în seama unui ostaș Român. Sigur că Jidanul și-a luat pedeapsa. Mai ales că fapta lui contrasta isbitor cu uimitoarea bunăvoință și spirit de camaraderie ce domneau printre ai noștri. E aceasta o observație similară cu a dlui general *Scarlat*

*) Mulți elevi Jidani au lipsit dela acest stagiul.

Panulescu, făcută tot în „*Revista Geniului*“.

„În țara noastră — scrie dsa — constatăm două manifestări sufletești deosebite, la cele două grupuri și anume: în grupul, aproape unanimitate, a celor *autochtoni* și în grupul celor puțini, *minoritățile*“.

Și mai departe:

„*În grupul autohton deosebim interese materiale obișnuite, dar legături sufletești emoționante prin răspunderea de viitor, prin sentimentalitatea duioasă la bucurile și durerile întregului popor*“.

Și d. general Panaitescu citează cazul unui reverist din Muscel care, în 1913, ceru să fie mutat dela partea sedentară, la front.

Dar lătrânel veteran Donici care muri vitejește în șarja dela Robănești?

Ca, im apoi, în aceeaș lucrare a dlui general Panaitescu („*Armata în fața vieții*“ — R. G. Sept. 1928):

„*Dacă trec la al doilea grup, dăm de o disonanță supărătoare cu privire la voința și sentimentele majorității. În general, în acest grup viitorul țării nu excită nici o atracție, totul este închinat numai prezentului, prin stoarcerea celui mai mare și mai apreciabil câștig. Nu există nici un unison între durerile și bucuriile poporului. Trădarea, fie cu gândul, fie cu fapta, constituie adesea pentru aceștia acte eroice, cu drept la recunoștință din partea celorla pentru care ea s'a comis*“.

Și, în fine, exemplul:

„Acum vre-o 40 ani, în școala militară dela Fontainebleu-Franța, într'o anumită promoțiune se găseau și ofițeri elevi străini. Imprejurările de atunci cereau și impunau autorităților școlare exercițiul și excitațiunea ținerii unor anumite secrete. Din colegii francezi, *Evreii au călcat mai cu ușurință acest consemn*, comunicând colegilor lor străini acele secrete, cari oricât de naive sau fără interes puteau fi privite dintr'un anumit spriti, totuși atunci constituiau patriotismul de idei și simțiminte scumpe poporului care hotărîse ca ele să nu fie aduse la cunoștința publică; dar cari trebuiau să fie pe larg cunoscute de ofițerii națiunii. Ofițerii francezi evrei se găseau atunci într'o completă disonanță sufletească și națională“.

Cași d. general Panaitescu, cum ași putea pune alături pe concentrașul Luță, care, deși bolnav, mă rugă să-l iau și pe el la instrucție, alături de Jidanul Singer, care părăsise frontul, pentru a merge singur, pe trotuar, „ca boerii“, lăsându-și arma în seama unui soldat Român, mult mai slab ca el?

Să indic soluții menite să remedieze răul?

Dar programul L. A. N. C. nu spune destul de clar că „*Jidanii trebuie scoși din armată*“?

ION I. ANGELESCU
— Prahova —

Antisemitism semit

Reproducem cu plăcere acest articol din tânăra revistă a studenților băcăuani „*Infrățirea*“, constatând că acești studenți știu să-și facă datoria.

„Ziarele ne-au adus vestea unor masacre în Palestina. Multime de Evrei a fost măcelărită de Arabi.

Tot ținutul sfânt, în frământare. Poporul ales a lui Iehova s'a îmbrăcat în haină de doliu. Goarna mozaică a sunat alarma în toate colțurile lumii.

Pricina conflictului se pune ba pe seama unei puternice imigrațiuni de Arabi, în ultimul timp, în acea țară; ba pe seama „Zidului plângerilor“. *Adevărata cauză însă, este desigur alta, una și veșnic aceeaș: structura parazită a neamului jidovesc și atitudinea de permanentă provocare în sânul populațiilor băștinașe. De aceea reacțiunea este firească și ea se produce în chip fatal. Caracterul acestei reacțiuni este în funcțiune de temperamentul colectiv a celor lezați; și de aceea nu ne surprinde uraganul*

deslănțuit de Arabi.

Popor cu fire răsbunătoare, în vinele căruia curge un sânge războinic, Arabii nu puteau suferi apucăturile jidovești. Reacțiunea lor este săngeroasă și nu se știe unde se va opri. Și dacă furtuna s'a deslănțuit acolo, unde de bine, de rău, au oarecari drepturi istorice și unde năzuesc să întemeieze un stat național a lor, ne putem ușor închipui ce se poate întâmpla aiurea.

Răsmerița arabă este o strălucită lecție pentru Jidanii de pretutindeni și un prilej de meditație. Ea are valoarea unui simbol. S'aceasta cu atât mai mult, cu cât vine simultan cu refuzul Rusiei, al Rusiei comuniste-jidovești, de a mai hrăni două milioane de paraziți.

Este un semnal al vremii și o tristă prevestire.

Dar ceea ce este caracteristic și surprinzător în desfășurarea evenimentelor din Palestina, este temperanța tonului în intervențiunile făcute pe lângă guvernul englez pentru înăbușirea revoltei. Protestările timide venite de ici, de colo, vădese o ciudată politică: politică de menajare a susceptibilității puterii mandatare în țara răsărită.

La noi când se pălmuește un obraz semit sau se sparge un geam, s'aude îndată dincolo de ocean. Și încă cum! Cu proporțiile unui măcel și cu răsunetul unui dezastru. Toată suflarea jidovească în picioare: asmutirea împotriva-ne a Ligii Națiunilor și unisonului pamfletelor internaționale: cleștele finanței universale jidovești și tot cortegiul de bârfeli și de injurii pentru a ne prejudicia interesele și a ne discredita în fața lumii civilizate.

Și ce uriașă disproporție între maximul de mișcare ce s'a produs vre-odată la noi pe chestiunea naționalismului integral și ceea ce se petrece în Palestina.

Totuși, cu această ocazie să nu se uite că suntem un neam prin excelență blajin și răbdător. *Dar și răbdarea are un sfârșit. Când proprietatea urbană românească nu mai există; când întreaga viață economică este în mîna lor; când au încenut a năvăli și funcțiunile publice, răvind astfel și singura putere de trai pentru elementul autohton: când amenință cu desființarea completă a caracterului național al statului român, prevăd că sfârșitul răbdării se apropie.*

Guvernele cari se perindă la câma țării au datoria imperioasă, cu un ceas mai devreme, să evite prin măsuri pozitive, ceea ce nimeni nu dorește să se întâmple, dar către care fatal ne îndreptăm.

În primul rând să închidă granițele pentru a opri puhoiul ce tinde să se reverse din Ucraina în drumul său spre America și probabil chiar din „Pământul făgăduinții“.

Iar în ce privește pe cei aflați deja aici, dacă cel puțin pentru moment nu-i poate trimite acolo de unde au năvălit peste popoarele lumii, să-i încătușeze astfel ca să nu înăbușe și slaba licărire de viață românească ce a mai rămas.

Altfel, bieții Arabi, cu toată impulsivitatea firii lor, vor rămâne în umbră. Un neam în legitimă apărare mișcându-și desnădejdea și îndărătnicindu-se să trăiască, își

va face dreptate. Și dreptatea va fi fulgerătoare.

Căci dacă acum poate părea paradoxal ca Arabii, neam semit să se năpustească asupra Jidanilor de aceeaș rasă, mâine nu va mai surprinde pe nimeni pumnalul ridicat de un popor urgisit la porțile orientului, împotriva dușmanului său de moarte.

• Germanii de dezagregare socială

universală vor fi călcați în picioare, iar împărăția lui Iuda va fi dărâmată de pe pământul românesc.

Șastfel dreptatea Dumnezeiască va birui; iar istoria va spune generațiilor viitoare cine poartă vina urgiei deslănțuite, înăbușită până aici în sufletul unui neam ajuns la parozism.“

GRIGORE A. URZICEANU

Asociația Stud. Creștini »Ștefan cel Mare« dela Universitatea din București, întrunită în congres la Mănăstirea Putna în zilele de 14, 15, 16 Sept. 1929

Reproducem din cuvânt în cuvânt cu mândrie și satisfacție, mofiuca ce urmează, din care se desprinde gândul curat și grija matură pentru viitorul țării, din partea studențimii române creștine, dând prin aceasta lecții de prevedere politicianilor români cari în zece ani de guvernare a României întregite au dovedit că, nu au nici simț românesc, nici obraz spre a roși la imputările întemeiate pe care de cinci ani Infrățirea Românească le aruncă în față:

„MOTIUNE:

I. Asociația studenților creștini, „Ștefan cel Mare“ cuprinzând toate organizațiile studențești din Moldova, Basarabia și Bucovina, dela Universitatea din București, își propune să întărească legăturile de solidaritate studențească, în vederea apărării intereselor lor profesionale, a intensificării propagandei culturale în straturile largi ale poporului, precum și a consolidării noastre etnice, prin sprijinirea elementelor autohtone.

II. În activitatea asociației se va resimți grija de a se valorifica specificul cultural al regiunii, combatându-se orice tendință politică, regionalistă.

III. Asociația înțelege să continue lupta pentru introducerea proporționalității în Universități și școli speciale, și cere luarea de măsuri, pentru ca în toate ramurile de activitate să primeze elementul românesc.

IV. Pentru înlăturarea pericolului cutpirii de străini — în special Jidani cari nu studiază la școlile noastre, congresul cere forurilor școlare, ca la echivalarea diplomelor, să se aplice cu strictețe regulamentele actuale.

În funcțiunile de stat, studențimea română pretinde ca întâietatea s'o aibă Români.

Deasemeni, solicităm, pentru motive de ordin superior național, ca toate Asociațiile profesionale să

sprijinească acelaș deziderat.

V. Considerând sistemele partidelor politice incompatibile cu crezul *naționalist*, și demnitatea studențimii, Asociația, va înlătura din sânul ei pe toți studenții înscriși în vreun partid politic.

VI. Pentru a se înlătura spoliarea studențimii de către diverși speculanți cărora se intenționează concesionarea cantinelor universitare, și pentru asigurarea unei mai bune administrații, cerem ca atât ele cât și căminurile să fie trecute sub controlul direct al Rectoratului, și conducerea lor să fie încredințată comitetelor studențești.

VII. Congresul își exprimă dorința de a vedea reapărând „Cuvântul Studențesc“ — organul de luptă al studențimii din întreaga țară.

VIII. Asociația își propune să ridice într'o localitate muntoasă o casă de odihnă a studențimii, cerând pentru aceasta sprijinul Guvernului și a tuturor oamenilor de bine.

IX. Amintirea marelui *Mihail Eminescu* fiind profanată prin ștergerea versurilor sale săpate în monumentul înălțat la Mănăstirea Putna de soc. studențească „Arboroasa“,

Congresul protestează împotriva acestei nelegiuiri ce revoltă orice suflet românesc neînstrăinat, și

cere Ministerului Artelor și Soc. Scriitorilor Români să împedice în viitor asemenea pângăriri.

X. Față de sfidarea care se a-runcă asupra tradiției noastre religioase și istorice prin proclamarea ca cetățean de onoare al Mănăstirii Putna a fiului faimosului Jidan *Mocki Fischer*, a cărei activitate dezastruoasă a dus la răscocialele țărănești din 1907, studentimea vestește această batjocorire a mormântului lui Ștefan cel Mare, și cere grabnice intervenții celor în drept pentru înlăturarea acestei rușinoase provicări.

XI. Pentru curmarea ațățărilor periculoase, ce se desfășoară nestingherite în Bucovina, de către Ruteni, Asociația este de părere că măsuri drastice se impun împotriva acestor fel de agitatori, precum și o supraveghere mai atentă a societăților studentești „Cernomor” și „Zaporoji” din Cernăuți și „Bucovina” din București, federalizate sub numele de „Susor” cari alimentează această propagandă, și socoate necesară o colonizare cu elemente românești a acestui colț de țară.

XII. Proprietatea noastră rurală, din cauza lipsurilor de care suferă țărănimea, trecând în stăpânirea străinilor — în special Jidanii — guvernul are datoria să intervină cu măsuri serioase pentru a împedeca pierderea avuției naționale, și a salva populația băștinășă dela o nouă robie.

XIII. Sănătatea poporului nostru fiind periclitată de diferite boale sociale, congresul cere luarea de măsuri de apărare interzicându-se totodată deschiderea de noi cărciume Jidovești, mai ales, cari otrăvesc și distrug viața neamului nostru.

XIV. Sectele religioase reprezentând pentru unitatea noastră etnică și religioasă un pericol real, toate organizațiile studentești sunt datorate să luote împotriva lor, sprijinind acțiunea bisericii creștine.

XV. Intrucât nenumăratele proteste ale întregii opinii publice românești, împotriva tratamentului nedemn, la care sunt supuși Românii, din afara granițelor țării, au rămas zadarnice, studentimea română se vede nevoită a cere guvernului român să aplice aceleași măsuri față de minoritatea statelor cari asupresc pe conaționali nostri.

XVI. Deasemenea protestăm cu indignare împotriva arestării pro-

fesorului român din Timișoara, *Tiberiu Mităr*, de către autoritățile sârbești, pentru vina de a fi cutezat să-și afirme conștiința de Român și cerem guvernului să intervină cu energie pentru imediata lui eliberare.

XVII. Aducem la cunoștința tuturor Românilor faptul revoltător al acelorăși autorități cari împiedică venirea la studii în țara românească a tinerilor noștri din Banatul robii, și credem că guvernul sesizat de această nedreptate recentă va lua măsurile dictate de împrejurări.

XVIII. In momentele jalnice, din punct de vedere național prin cari trec acești frați ai noștri, socotim ca o datorie sfântă a Statului român, sprijinirea organului românesc „Nădejdea” din Vârșăț (Banatul sârbesc) precum și asigurarea reparației „Tribunei Românilor Transnistrieni”.

XIX. Asociația studenților creștini „Ștefan cel Mare” activând în cadrele generale ale studentimeii române înțelege să se supună tuturor directivelor preconizate de „Uniunea Națională a Studenților Creștini din România”.

Isprava unor copii?...“

Răspuns la articolul : „Pe urmele sionismului” de V. Algir, publicat în ziarul „Glasul Bucovinei” No. 3040 din 11 Septembrie 1929.

In ziarul „Glasul Bucovinei”, care după cum se știe e organul partidului liberal din Bucovina, d. V. Algir publică un articol intitulat „Pe urmele Sionismului” în care susnumitul autor caută să explice un punct sensibil din politica jidovească internațională. Trebuie să remarc delat început că d. V. Algir vorbește fraților săi politici, de națiune Iscarioteană, pe un ton dulceag, curtenitor, revoltător de curtenitor: atâta doar că n'a îngenunchiat în fața lui Iuda să-i ceară ertare, dacă cumva i-a supărat prin frazele lui de o modestie nevinovată.

Din acest articol pe trei coloane, am bănuț că autorul lui e cu totul nedomirit asupra acestui punct: De ce oare Jidanii, frații săi politici, au tăcut atunci când Englezii nu s'au grăbit de loc să oprească triburile arabe care pârjoleau Palestina, pe când România e ponegrită în fața streinătății pentru toate fleacurile.

D. V. Algir să aibă răbdare căci în acest răspuns îl voi lămuri asupra acestei întrebări care-i chinue mințea, dar după ce voi analiza toate punctele din articolul său, care ne privesc pe noi aceștia care vișăm desrobirea neamului din ghiarele lui Iuda și după ce-l voi face atent asupra unor chestiuni de interes național, peste care politicianii noștri în general, inclusiv d. V. Algir, trec cu ochii închiși pentru a fi pe placul descendentilor din Iscariot, care le-au cumpărat conștiințele începând cu păcătoasa sumă de 5 lei.

D. V. Algir își începe articolul

cu un monolog meșteșugit din care se vede cât de colo, slăbiciunea d-sale pentru națiunea Jidovească și aduce simpatiile României „întemeerii unei patrii evreești.”

Intreb pe d. O. Algir, cine l-a autorizat să vorbească în numele acestui neam, cine l-a autorizat să aducă simpatiile României acestor viermi scârboși care ne jefuesc averile naționale, care ne înjură memoria eroilor, care ne batjocoresc în fața streinătății?

Nu cumva cei 800.000 care s'au jertfit eri pe altarul patriei care gemea sub teroarea pumnului german, vânduți de aceste lepre născute din murdăria omenirii?

Niciodată n'ași fi crezut ca un om, care se pretinde Român, să fie capabil de această îndrăzneată cutezanță! Auzi, să spui tu unui trădător din războiul de eri și dușman de moarte azi: Frate, te iubesc, Patria mea îți transmite prin mine, simpatiile ei!

Să ne fie rușine. Nu dtale, dle Algir, ci nouă care mai putem suporta înjosirile aruncate în fața Patriei, profanarea amintirii celor 800.000 care zac neștiuți de nimeni cine știe în ce colț de pământ, pe care l-au apărut până la ultima licărire de viață.

Dar să trecem mai departe, pentru că a observat și d. Algir că a scrintit-o cu „simpatiile” și ca s'o dreagă ne aruncă o mână de cenușă în ochi:

„...poate vor înțelege și Sionistii noștri, ce divină operă este o „fară și de câtă ingrătitudine se „face vinovat cine trăește într'ân- „sa și beneficiază de ostenele ei

„organizate și totuși refuză a-i da „inimă“.

Ingratitudine? Poate pentru d. Algir să fie ingratitude dar e cea mai grozavă crimă să profanezi amintirea unui erou și să batjocurești căminul care te adăpostește. Un Stere e un ingrat? Pentru dta poate.

Noi n'am avea nimic cu Jidanii dacă ar fi oameni care să-și câștige cinstit traiul. Dovadă sunt Turcii din Dobrogea.

Sunt negustori, plugari, pescări, își dau feciorii, la învățătură și nimeni nu le dă în cap. Sunt oameni cinștiți, recunoscători patriei străine care-i încălzește la sânul ei. Dar cu Jidanii se schimbă treaba: jaf, înșelătorie, otravă în băuturi, ponegriri în fața streinătății și trădare.

Asta nu mai e ingratitude să fie trecută cu vederea.

Celui ce-ți pune piciorul după ceai trebuie să-i plătești cu aceeași monedă.

*

Către sfârșitul articolului „săn. d. Algir încearcă o scuză mișcărilor studentești, căutând să micșoreze intenționat importanța acestor clipe sfinte care au fost izbucnirile urei poporului nostru față de atrocitățile săvârșite de fiii Poporului-Uns-Ales al lui Iehovah:

„...atunci când un vechiu conflict economic se exprimă prin „spargerea unui geam — totdeauna isprava unor copii, care totdeauna sunt pedepsiți —...“.

Mișcările studentești, n'au fost isprava unor copii, dle Algir! Nu isprava unor copii, căci prin „spargerea unui geam“, cum spui dta, s'a manifestat ura unui popor întreg, (otrava picurată decenii de-a rândul de străini în sufletul lui), față de crimele grozave ale confrăților dtale de partid de neam Iscariotean. Că „au fost totdeauna pedepsiți“, ai dreptate.

Și acum să-ți explic, dle Algir, de ce presa jidovească a tăcut melc în fața încetinelii cu care Englezii au astâmpărat pe Arabii care au trecut Palestina „printr'o bae de sânge“.

Englezul, vorbește de omul politic, nu-și vinde conștiința pe 5 lei și-și iubește Patria.

Dacă Jidanul ar fi crăcnit în fața lui, l-ar fi pocnit la mir, cât este Englezul de cenușiu la suflet.

Asta e dle Algir.

N. DIMITRIU-FOTIN
— Râmnicul Sărat —

Mișcarea cooperatistă

Revista noastră, care de cinci ani luptă pentru combaterea pericolului jidovesc, nu numai pe cale politică, ci mai ales și economică, și înțelege că această luptă nu se poate duce cu succes decât prin înființare de cooperative de credit, bănci populare, socotește de a sa datorie să publice mai jos »Incheierea« dela broșura intitulată »Cooperatiia de credit și economie din Ardeal și Banat« a cunoscutului cooperatist și valoros autor Ion Modrigan, din Luduș, județul Turda; așa precum am mai publicat în numărul nostru din 15 Oct. 1928, prețioasa Dsale contribuție la problema cooperatiiei intitulată »Observațiuni generate«

VI. Incheiere.

In urma constatărilor de mai sus, ni se impune nu numai cooperatoriilor, ci tuturor acelor care au rot de conducere, fie la sate, fie pentru întreaga țară să lupte pentru biruința acestei forme superioare de viața economică și socială care este cooperatiia, căci cooperatiia însemnează dreptate și echitate intru toate și dreptatea și echitatea de mult este cu noi.

Se impune fără amânare organizarea economică a satelor, căci fără o organizare temeinică a acestora în provinciile alipite, vom avea numai firme românești, dar nu și substrat românesc. Organizația administrativă a unei țări este de mare însemnătate, însă în lupta dintre neamuri se știe că biruința o are acela care este mai bine organizat economic. Din punct de vedere administrativ nu ne-am putea închipui o bună organizație fără acele celule administrative care sunt notariatele. Este ciudat să ne închipuim că avem o bună organizație economică, fără a avea aceleași celule care le are organizația administrativă. Pentru ca să fie o bună organizație economică, ar trebui pornită organizația de jos, tot așa ca în notariate, ar trebui grupate două, trei sate în o bancă populară, care să rezolve toate problemele economice ale comunelor, precum notariatele rezolvă problemele administrative. In congresele cooperatiste trecute s'a cerut autonomia cooperatiiei, noi încă nu am cere-o ci am cere concursul efectiv al Statului pentru organizarea cât mai repede a Ardealului și Banatului din punct de vedere economic. Am cere Ministerului de Interne ca prin organele sale administrative să ne ajute în formarea băncilor populare; am cere Ministerului Cultelor să pună în vedere arhiereilor, bisericilor, și ei la rândul lor preoților că

o ridicare morală la sate este posibilă numai paralel cu o ridicare economică; am cere Ministerului Instrucțiunii ca pe lângă introducerea studiului cooperatiiei cel puțin în școlile normale să pună în vedere învățătorilor ca odinioară Spîru Haret, că terenul de muncă al unui învățător trebuie să se extindă nu numai la școală, ci asupra întregii comune și în urmă am ruga ca să deschidă ceva mai larg barierele pungii, pentruca cooperatiia să nu tănjească, chiar acum la început, din lipsa de credite suficiente, căci toate încercările cooperatiste în Ardeal și Banat până la unire, au fost distruse chiar de lipsa de credit.

Când cerem aceste lucruri, nu pierdem din vedere doctrina cooperatistă care cere libertate deplină pentru mișcarea cooperatistă și că în Ardeal și Banat nu avem vreme să ne jucăm de-a doctrina cooperatistă lăsând toate pe seama timpului, căci orice moment de întârziere pentru noi este o pierdere. Nu cerem ajutorul Statului pentru ca să ne rezemăm numai în el, ci să fim ajutați până când se vor putea crea fondurile suficiente, se va putea mări capitalul social și atrage depunerile spre fructificare. Creșterea acestor fonduri aproape dublându-se an de an, însemnează că din partea conducătorilor cooperatiiei în Ardeal și Banat se fac toate eforturile posibile și nu departe este vremea când nu vom mai cere nimic. Noi îl vom învăța pe țărăn că cel mai bun ajutor și-l poate da el însuși și ne vom sili să facem să pătrundă în mintea și înima intelectualilor la sate, că mai pe sus de câștigul material, este câștigul moral și rațional.

In Ardeal și Banat, suntem pe punctul de a lua naștere o nouă formă de viață economică și trebuie să ne silim ca această nouă formă

de viață economică să poarte pece-tea românească.

Banca populară este numai pre-gătitoare a terenului, prin aduna-rea capitalului necesar, pentru a putea ataca problemele mai grele a cooperației: desfacerea în comun și aprovizionările. Cooperafia dacă vrea să-și împlinească rolul în Ar-deal și Banat, nu se poate mărgini numai la problema creditului mă-runt, căci nu este de ajuns ca să ajutăm pe țaran să-și cumpere loc, vile sau unelte de lucru, iar când e-ste de-ași valoriza produsele agoni-site — toamna — să-l lăsăm pe mâ-na exploatatorilor străini.

Va trebui deasemenea atacată problema asigurării atât a recollec-tor, cât și a vitelor.

Mersul crescând al cooperației ar-delene și bănățene, ne îndreptățește să nădăjduim în biruința ei finală. Când organizarea satelor va fi îm-plitită, tot cooperația va fi care va ataca problema orașelor, căci nu se poate ca orașele cu niște oaze în mijlocul satelor românești, să ră-mână streine de viața noastră. Ora-șele sunt în economia noastră cea-ce sunt plămâni pentru trup, inspi-rația și respirația satelor se face prin ele. Cu plămâni streine nu pu-tem respira bine! Problema orașe-lor în Ardeal și Banat este o pro-blemă deschisă și cu sorți de izbân-dă. Nu se va putea ataca, până când satele din jur nu vor fi bine orga-nizate economiceste, pentruca să le facă să inspire și să respire, con-form indicației lor.

Cooperație adevărată însă nu se poate face fără educația masselor și educația masselor nu se poate face fără știința din partea con-du-cătorilor firești: preoții și învăță-torii, iar pentru pregătirea lor tre-buie depus tot interesul, oricâte sa-crificii materiale s'ar cere.

Pentru Ardeal și Banat, trebuie organizat o propagandă cooperatis-tă specifică acestor ținuturi și po-trivit împrejurărilor de aici, che-mându-se la muncă, intelectualii operatori și semnalul ar trebui să se dea dela Cluj, care este centrul cultural.

Cursurile cooperatiste, de aseme-nea e bine să fie continuate, pen-trucă sunt o bună școală, nu numai de cooperație, ci și de unitate sufle-tească.

Federalele să fie astfel așezate și organizate, încât să poată fi la in-demâna conducătorilor mișcării și să poată satisface cu înlesnire, ne-voie băncilor populare.

Pe lângă fiecare federală să se organizeze serviciul de auto-control, cultură și propagandă cooperatistă, pentru organizare de conferințe pe cercuri, excursiuni cooperatiste, cursuri practice de contabilitate pentru casieri, etc.

Va trebui soluționată problema contabililor, cari îi dau școalele de cooperație, atât în ce privește numi-rea lor, cât și salarizarea, pentrucă felul de angajare la bănci, din par-tea consiliilor de administrație, cât și felul cum sunt retribuiți, îi înde-părtează din cooperație și îi înde-reaptă spre mișcarea capitalistă. Să se pună în practică, contabilii regionali, la mai multe societăți co-operative.

Federalele au multe probleme de rezolvat în cooperație și pe ca-re trebuie neapărat să le ducă la un bun sfârșit, cu aplicarea nou-lui cod de legiferare cooperatistă.

Cu toate greutățile cu care se luptă, credem în biruința finală a gândului bun, propagat de coope-rație și care este în interesul pro-pășirii neamului nostru româ-nesc“.

nimum 10.000 lei anual, taxă ce va trebui plătită sau de elev, dacă are posibilitatea, sau de către In-stituția ce recomandă elevul în școală, întrucât școala noastră nu are nici un fel de burse.

Având în vedere importanța coo-perației economice, în dezvoltarea economiei Naționale, având în ve-dere că în Ardeal cooperația s'a dezvoltat mai temeinic sub forma de credit, dar numai prin 417 Bănci Populare și având în vedere că în prezent activați stăruior prin propaganda cooperatistă pen-tru înființare de Bănci Populare în fiecare comună românească, pentruca creditul Agricol să poată fi împărțit rațional în fiecare co-mună prin Banca Populară res-pectivă, pregătirea contabililor operatori, se impune mai mult ca oricând.

Din experiență indicăm a ni se trinite în școala noastră, tineri cu ceva clase secundare la bază, ce-au făcut armata și care să fie legați prin interese gospodărești și fami-liare de comunele respective, pen-truca după absolvirea școlii, să formeze ei singuri un centru de ac-tivitate și organizare cooperatistă.

Intrucât, Domnule Prefect, prin activitatea ce o veți depune pe terenul cooperatist, veți asigura poporului nostru dela sate, o viață economică mai bună, conlucrând prin această activare direct la des-voltarea economiei naționale, vă rugăm ca în afară de bursele acor-date din partea Prefecturii județu-lui Dv. pentru susținerea elevilor în școală, trimiși de D-v., să dispu-neți a se acorda și ceva subvenții școlii noastre, căpătând, astfel po-sibilitatea de a institui și educa e-lemente de-o covârșitoare valoare pentru promovarea intereselor e-conomice sătești. — Vă alăturăm aci, trei rânduri de formulare pentru înscrierea elevilor în școa-la noastră, urmând ca data ține-rii examenului de admitere, ce va fi pe la sfârșitul lui Septembrie a. e., să ne anunțe la timp, numai celor regulat înscriși. — Cererea și actele de înscriere vor fi însoțite de o adresă din partea Prefecturii D-v., prin care se va preciza și mo-dalitatea achitării taxelor școlare. Timpul fiind înaintat, întrucât cursurile se vor deschide la înce-putul lui Oct. a. e., urmează a se urgenta cât se poate cu înscrierea elevilor în școala noastră, pentru a putea raporta la timp Domnului Ministru I. Răducanu, despre po-pularea școlii cu elemente recru-

Școala de Contabilitate și Educație Cooperatistă Luduș-Turda

Nr. 360/1929.

Către

Prefecturile județene, Domnule Prefect,

La Conferința Cooperatistă ținută în ziua de 2 Septembrie a. e. la Cluj, sub președinția Domnului Ministru I. Răducanu, ni s'a pus în vedere să ne adresăm Domni-lor Prefecți de județe din Ardeal, pentru a dispune recomandarea a câte 3 tineri cu burse, spre a urma școala de Contabilitate și Educa-ție Cooperatistă din Ludușul de Mureș—Turda, care este singura școală pentru tot Ardealul.

După noua organizare a școale-lor noastre, în conformitate cu Le-gea Cooperației în vigoare, durata cursurilor teoretice este de 2 ani și un an practica contabilă, la Unitățile cooperatiste ce au reco-mandat elevii la școală.

Hrana unui elev va costa 8100 lei anual, adică câte 900 lei lunar, plus alte taxe de lei 600 și taxa pentru cărți de lei 1300, adică în-țreținerea unui elev, va costa mi-

tate proporțional din toate Județele Ardealului.

Totodată vă alăturăm un tablou de Băncile Populare din Județul D-v., spre a se vedea în ce comuni mai este nevoie de Bănci Populare și dela și pentru care Bănci Populare dispuneți tarimiterea elevilor în școala noastră.

Primiți vă rugăm, Domnule Prefect, stima ce v'o păstrăm și asigurarea ce v'o dăm, că n'opera de ridicare economică a săteanului nostru prin cooperatie pe care ați întreprins-o alături de D-v. vă stăm la dispoziție, ca un colaborator încercat.

Directorul școlaeli
Subinspector,

Secretar.

Oameni de inimă

Intre oamenii de inimă, înțelegători ai luptei noastre contra pericoulului *jidovesc*, se numără și dl Vasile Bucaciuc din America.

Iată câteva rânduri din scrisoarea acestui om de inimă:

„Chiar astăzi vă înaintez răspunsul meu și totodată vă expediez suma de 3000 Lei (zeis trei mii lei) și anume 2000 lei sunt pentru plățirea abonamentului pe un period de 5 ani iar (una mie) ca ajutor pentru administrația revistei „INFRAȚIREA ROMÂNEASCĂ“.

Această faptă se preamărește singură. Noi mulțumim fratelui Bucaciuc pentru frumoasa sa faptă românească, și îndemnăm pe toți bunii Români să facă la fel, căci revista și gazeta „Infrățirea Românească“ nu este subvenționată din care-va parte. Trăește din abonamentele cititorilor lor, și din jertfa adusă de cei câțiva Români grupați în jurul ei. Partidele politice întovărășite cu jidanii ne-au persecutat de nenumărate ori, cauzându-ne multe zile amare.

„INFRAȚIREA ROMÂNEASCĂ“
Cluj, Strada Bob Nr. 7.

Memento

Dacă n'ar fi Monumentul dela Adam-Clisi și Columna lui Traian dela Roma, Jidanii, Ungurii și ceilalți dușmani ai Țării noastre, ar nega și aceea, că Traian ar fi avut cândva lupte cu Dacii și prin urmare, că din sângele vărsat în aceste lupte, ce-au udat aceste plaiuri s'a născut poporul Român.

B. FULGER.

L. A. N. C. — Rogoz, jud. Someș.

Domnule Președinte,

Cea dintâiu Adunare Generală a tinerei Organizații a L. A. N. C. — din comuna Rogoz, județul Someș, constituită în ziua de 15 Septemvrie 1929 — trimite entuziastul său salut — neobositului luptător al cauzei naționale — profesorului I. C. Cătu-neanu. Totodată, Vă asigurăm că aici — această organizație — va fi oastea oricând gata de luptă pentru deviza: Hristos, Regele, Națiunea — și stânca de granit de care se vor sfărâma toate valurile turburi — dușmane.

Rogoz, 15—IX—1929.

Președintele org.

L. A. N. C. — Rogoz.

GOSMA FLORE.

Secretar gral

HERMAN IOAN.

Organizația comunală,

L. A. N. C.

Membri în comitet: 1. Președinte: Flore Cosma. 2. Vice-președinte: Herman Flore, Moș Gheorghe. 3. Secretar gral: Herman Ioan. 4. Secretar de sed.: Șanta Ioan. 5. Casier: Santa Pavel. 6. Stegar: Herța Ioan. 7. Vlașan Victor. 8. Bade Gheorghe. 9. Șanta Niculae. 10. Cosma Vasile. 11. Șanta Ioan. 12. Șanta Niculae I. Ilie.

CU OCAZIUNEA CONSFĂTURII L. A. N. C., DELA 14 SEPT. 1929 DIN IAȘI s'au mai primit adeziuni și păreri, dela următorii vrednici fruntași ai L. A. N. C.: O. Manițiu (București), Colonel A. Vasilescu Lascar (București), Preot Leca (Tungujel), Preot I. C. Stănescu (Buzău), M. Adam (Dorohoi), dr. V. Petheu (Ploești), G. C. Apostolescu (București), Prof. G. Maxen (Buzău), T. N. Batali (Bazargic), C. Argintaru (Cluj), St. Lunescu (Scorțeni), D. Neacșu (Romanți), Ing. M. P. Florescu, fost deputat (București), Avocat Lazar Saghin (Câmpulung), P. Neculau (Iași), S. Robotă (Vatra Dornei), Z. Manolache (Maramureș), D. Oniță (București), D. Popescu (Bârlad), I. V. Emilian (București), I. Gereanu (Vâlcea), C. C. Iacob II (Vâslui), D. V. Cristian (Covurlui), N. Thomescu (București).

Aceasta ca urmare la darea de seamă asupra consfăturii, publicată în numărul de 1 Octomvrie 1929, al revistei noastre.

Pentru ziarul „Patria“

În ziarul „Patria“ din 21 Septemvrie a apărut un articol sub care era semnătura actualului Primar din Răchițele, semnat numai prin punere de deget, însă inspirat de vre-un pierde vară, care se vede că nu are altă ocupație, decât să bârfească persoana mea ori a altuia.

De altcum pe Primarul iscălit în ziarul „Patria“, îl compățimesc, fiindcă a pus degetul, fără să știe ce conține acel articol, pentru care îl voiu pofti în fața justiției.

Trecutul meu, că țaran Moț, este cunoscut de altfel în întreg ținutul munților, afară de unii care mă critică și mă bârlesc, fiindcă nu fac parte din obezile roatei care este prinsă la carul Jidanilor.

Nu mă miră mult fapta unui servitor al Jidanilor care a iscălit articolul cu minciuni, la adresa mea. Dar mă miră mai mult felul cum domnii dela „Patria“ înțeleg să se lanseze minciuni în vileag, pe care minciuni ziarul „Patria“ le-a mai scris, prin anul 1928 și notez că tot acel ziar a desmintit minciunile, după ce s'a convins de adevăr.

Iar azi dovedește încăodată, cu câtă patimă și ură, dar mai ales cu câtă inconștiență, ține să-și servească clientela de câte ori aceea vrea să-și sfășie adversarii pe orice cale și cu orice mijloace.

SUȘMAN TODOR

Răchițele, jud. Cluj —

„SENTINELA“ DIN FOCȘANI. Felicităm pe Coana *Țița Pavelescu* dela Focșani directoara-proprietara a gazetei „Sentinela“ pentru frumoasele și inimoasele articole publicate în Nr. 93 din 22 Septemvrie 1929, precum: „Miss-Gospodina“ „La Palestina“ și „Toi religia-i de vină“. Acest număr a ieșit în patru pagini.

DL. MINISTRU VAIDA-VOEVOD săptămâna trecută era să fie victima unui Jidan — comunist, Avram Goldenberg, care a tras un glonte de revolver asupra dlui ministru. Glonțul a trecut alături, așa că dl Vaida-Voevod a scăpat neatins de această mișelească încercare de omor.

În nul din numerii viitori, concluzii și învățăminte, din acest atentat.

DL NAE RĂDULESCU din Filipeștii Pădure, județul Prahova, abonatul nostru, ne-a vizitat la redacție, plățind abonamentul și cumpărând un „*Tablou mult grăitor*“.